

SZERKESZTŐK-OLVASÓK

VARÓNE TOMORI VIOLA (Nagyvárad). — A mai közlekedési technika révén le-rövidült térben könnyen válik hontalanná éppen a technika ura, az ember, ha nem ápolja tudatosan érzelmi tapadását a szülőföld táguló, de koncentrikus köreibez. Ezek a szálak nem lekötik, hanem éppen bekötik a nagyvilágba, s az információ-özönlés sodrában biztosabban áll a lábán, aki bekötő szálakat választ magának. Én a helyi napilap, valamint *A Hét* és a *Korunk* hasábjainak rendszeres végig-olvasásával élem át az idő ritmusát. Átfésülök számomra a kultúra birodalmát, és segítenek tájékozódni benne. A helyi napilapot átfutom, *A Hétet* élvezettel végig-olvasom, a *Korunkot* pedig emésztgetem. Egy kicsit mindig ünnep, amikor ez a narancssárga lap megérkezik. Változatlanul egyik legrangosabb folyóiratunknak tekintem, s örülök, hogy jó ideje a derűs szín mellett döntött. Bosszant viszont, hogy még mindig fáziseltolódással érkezik a vidéki olvasóhoz (az októberi szám például november 7-én), pedig az idei első két szám összevonasával már azt reméltem, hogy „utoléri“ önmagát. — Ami a tartalmi csoportosítást illeti, az utóbbi számokban észrevehető rugalmasabb témakapcsolás jó. Különösen a kerekasztal-beszélgetések élvezetesek. Az is helyes, hogy az állandó rovatok egyike-másika kimarad, ha éppen nincs mondanivalója; kerülnek tehát a merevséget. A *Korunk* kétségkívül ab-lak a nagyvilágra, de ebből az ablakból nem csupán szemlélni kívánunk, hanem tájékozódni is, ez pedig válogatást, érzelmi hozzáállást jelent: önmagunk állandó revidálását. Ezért jók azok az írások, amelyeken érzik az élmény melege. Akár egy Kocsis-monodrámája vagy egy Szilágyi Domokos-vers, amelyek miatt még hóna-pokig nem tesszük a helyére a lejárt példányt, kezűben tartjuk. Jó tudni, hogy más is hasonlóképpen érez és küszködik, ráadásul ki is tudja fejezni ezt. — Ha-szonlóképpen átfűt egy Faragó József-tanulmány vagy Ditrói Ervin élménybeszá-molója. És itt mindjárt meg kell jegyezni, hogy a tanulmányokat nem elsősorban témakörönként válogatom, mert szakmámtól, a pszichológiától távol eső frások, mint Veres József cikke *Az ismeretlen Földről*, szintén izgalmas beszédtemává vál-tak családi és baráti körben. Gondolom, más is éppen ezt várja a *Korunktól*, hogy sokoldalúan kössön be a világ nagy kultúrközösségébe, mintegy ellensúlyozva a szakbarbárságra hajlamosító körülmények hatását. Ez viszont azt is jelenti, hogy a cikkek nyelve a nem szakember számára is érthető és élvezetes kell hogy legyen. A szerző ne csupán szakmai jólértesültségét fitogtassa, és mondatait ne csak a megítélhetetlenség miatt fogalmazza agyon, hanem segítsen megérteni és érté-kelni. Talán világosabb lesz, hogy mit igényelek, ha elmondom, hova helyezem a *Korunk* olvasását a magam időkoordinatáján. Reggel, amikor legtisztább a fejem, szakirodalmat olvasok. A délelőtti kötelező műszak után egy kis testi és szellemi pihenőt engedélyezek magamnak, s ilyenkor kerülnek sorra az időszaki sajtóter-mékek — köztük a legteljesebb szellemi erőnlét napjain a *Korunk*. Körülbelül egy hónapra van szükségem az összes *Korunk*-oldal elolvasására. Az este a szép-irodalomé. — A *Korunk* — szerintem — nem a szakirodalmat hivatott pótolni, hanem éppen a szakma jobb áttekintéséhez szükséges szellemi rugalmasság fenntartását szolgálja. Ezért kellene, hogy minden tanulmánya mindenki számára ért-hető, élvezhető legyen. Ezért jó rovat például a *Gondolatok a könyvtárban*, amely a dialógus jegyében beköt a gondolatok küzdelmeibe. Ezért jó, hogy a lap bősége-sen nyújt képzőművészeti élményt is, mert amikor fáradt vagyok ahhoz, hogy egy nyakatekert mondatot megfejtsék, Deák Ferenc szép Bethlen Katája vagy egy In-cze Ferenc-kép szuggesztív ereje percekig leköti a szemem.

Az elmúlt hetekben szerkesztőségünk tagjai és külső munkatársai találkozáson vettek részt olvasóinkkal Brassóban, Bukarestben, Nagyváradon, Gherlánt, Szat-máron és Várfalván.

November végén Kazinczy Gábor temesvári grafikusművész munkáit, december közepén pedig Gy. Szabó Béla fametszetű portréit állítottuk ki a *Korunk* Ga-leriában.

